

متن پرسش

بسم الله الرحمن الرحيم. سلام و عرض ادب امیدوارم حالتان خوب باشد و از اینکه برای پرسش های ما وقت می گذارید سپاسگزارم. مطلبی که در ادامه می آید از مرحوم آیت الله مصباح یزدی است. ایشان فرمودند به هنگام گفتن ذکرهای لفظی، مثل «تسبیحات اربعه»، که معنایی را تصور می کنیم و این لفظ را بیانگر و حاکی از آن قرار می دهیم، مقصود این نیست که آن معنا به خداوند متعال و یا ملائکه و دیگران تفهیم شود، چون قصد مکالمه و هم سخن شدن نداریم بلکه می خواهیم آن معنا در روحمان اثر بخشد. اما در کلام رهبری و دیگر صاحب نظران بنده شنیدم و مطالعه کردم که هنگام نماز و ذکر گفتن ابتدا باید خداوند را مخاطب قرار دهیم و بدانیم که با او سخن می گوئیم و بدانیم که به او چه می گوئیم اما آیت الله مصباح فرمود قصد ما هم سخن شدن نیست همیشه این تناقض را برام روشن کنید. خیلی ممنونم و آرزوی توفیق روز افزون برای شما استاد گرامی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: هر کدام در جای خود لازم و صحیح است. بستگی به نوع ذکر و موقعیت آن دارد مثل سوره حمد، که در یک قسمت که صفات خدا را با خود در میان می گذاریم، به نظر آیت الله مصباح نزدیک می شویم. و در آن قسمت که خدا را مورد خطاب قرار می دهیم، به نظر مقام معظم رهبری نزدیک می گردیم. موفق باشید